Під жарти й сміх у легкому розгоні
Вже немалий одміряли кусок...
Крутіше схил, затриманіше крок...
Уся гора у соняшному дзвоні...

Все вище ми — і ось уже на Боні
Невтомний наш і радісний гурток...
Який простір! До обрійних хмарок
Лежить окрес, неначе на долоні.

Крем’янець ось, як бачить його птах...
Там — села скрізь, розгублені в полях,—
Як рясно їх садами хтось обмаїв!..

А в далині очам зазолотів
Четою глав розсвічений Почаїв,
Повстаючи з-за синяви лісів.

Прага, 1930